

1 MAYIS VE BURJUVA PROLETARYA

Aydınlık Gazetesi, 23 Nisan 2016

Yıldırım Koç

1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü yaklaşıyor.

Bazı örgütler bildiriler yayınlayacak, işçi sınıfı enternasyonalizminden söz edecek, küresel saldırıya karşı küresel direnişin gerekliliğini vurgulayacak, “bütün ülkelerin işçilerin, birleşin!” diyecek.

“Bütün ülkelerin işçileri” bugünün koşullarında birleşebilir mi?

Veya “bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!” sloganına bakın.

Bunlar birleşebilir mi?

Hayal görmeyin!

Kimler birleşir?

Çıkarları birlikte olanlar.

Bütün ülkelerin işçilerinin çıkarları bir mi?

Bütün ülkelerin işçilerinin çıkarlarıyla ezilen halkların çıkarlarının bir olduğunu kim ileri sürebilir?

İŞÇİLER BİRLEŞEBİLİR Mİ

O zaman geçmişe dönüp, somut şartların somut tahlilini yapmalıyız. Sübjektivizme veya öznelliğe veya enfüsiyyeye kapılmamalı, gönlümüzden geçenin gerçek olduğunu sanmamalı, maddeyi tanımalıyız.

1848 yılında bütün ülkelerin işçilerinin birleşmesinin maddi koşulları vardı.

Özellikle 1780’lerdeki sanayi devrimi sonrasında işçilerin çalışma ve yaşama koşulları çok kötüleşmişti. Ortalama ömür iyice kısalmıştı. İşçiler de buna çeşitli biçimlerde tepki gösterdiler. Ayrıca ülkeler arasında ciddi bir işgücü hareketliliği vardı.

Bu nedenle, 1848 yılı başlarında, Marx’ın daha 29, Engels’in de daha 27 yaşındayken yazdıkları Komünist Manifesto’nun bitiş cümleleri gerçekçiydi. Şöyle diyorlardı: “Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri birşeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır. Tüm ülkelerin proleterleri, birleşin!”

Ancak daha sonra şartlar değişti.

Gelişmiş kapitalist ülkelerin sermayedar sınıfları, yalnızca kendi işçilerini sömürdüklerinde ülkelerinde iç savaşa yol açtıklarını gördüler. Sömürgecilğe yöneldiler. Daha sonra, sermaye birikiminin ulaştığı yeni düzeyde, emperyalist oldular. Böylece sömürgelerden aktardıkları ekonomik artılla (ek kaynaklarla) kendi işçilerinin yaşama ve çalışma koşullarını geliştirdiler, ülkelerinde demokratik işleyişler sağladılar. Başka ülkeleri sömürmediklerinde düşmanları olan işçiler, başka ülkeleri sömürmede onların askeri oldu.

MEZAR KAZICILIĞINDAN PAYANDALIĞA

İşçiler de mantıklı davrandı. 19. yüzyılın ilk yarısında ayaklandılar; ancak her defasında yenildiler. Bu yenilgilerin sıkıntısını yaşarken, başka ülkelerin sömürülmesinden elde edilen ek kaynakların bir bölümü kendilerine verildiğinde, çalışma ve yaşama koşulları iyileşti. Zincirlerinden başka kaybedecek epeyce birşeyleri oldu. Patronları ve patronların devletiyle kavga edip yenilmek yerine, onlara hizmet ederek durumlarını iyileştirmek daha kolay bir yoldu. Bu yolu seçtiler. Kapitalizmin mezar kazıcıları, emperyalizmin ve kapitalizmin payandalarına dönüştü.

Engels, 7 Ekim 1858 tarihinde Marx’a yazdığı mektupta şöyle diyordu: “İngiliz proletaryası gerçekte giderek daha fazla burjuva oluyor; öyle ki, tüm ulusların en burjuvası olan bu ulus, gözüktüğü kadarıyla, nihai olarak, bir burjuvazinin yanı sıra bir burjuva aristokrasiye ve bir burjuva proletaryaya sahip olmayı amaçlıyor. Tüm dünyayı sömüren bir ulus için tabii ki bu belirli bir ölçüde geçerli nedenlere dayanmaktadır.”

Marx da, 16 Nisan 1863 tarihinde Engels’e yazdığı mektupta “İngiliz işçilerinin belirgin burjuva hastalığı” demektedir.

Gün, bütün ülkelerin işçilerinin birleşme günü değil, emperyalizme karşı (işçi sınıfının önderliğinde) tüm millici kesimlerin mücadele etme günüdür.

Türkiye’de 1 Mayıs bu anlayışla kutlanmalıdır.